

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי יאיר גולדברגר ז"ל

בן רבקה ואברהם
נולד בקיבוץ העוגן
בתאריך ט"ו באדר ב' תש"ג, 22/3/1943
התגורר בקיבוץ העוגן
התגייס באוגוסט 1961
שרת בחטיבת הצנחנים
נפל במלחמת ששת הימים, בירושלים
בתאריך כ"ז באייר תשכ"ז, 6/6/1967
נקבר בהר הרצל

אזור: ב חלקה: 11 שורה: 15 קבר: 4

בן 24 בנפלו

קורות חיים

בן אברהם ורבקה. נולד ביום ט"ו באדר ב' תש"ג 22.3.1943 בקיבוץ העוגן. הוריו הם מיוצאי תנועת "השומר הצעיר" בציכוסלובקיה ובבואם לארץ היו ממייסדי קיבוץ העוגן. האב עבד בחקלאות ובתעשייה, פעל בשטחי הכלכלה והחינוך ומילא תפקידים חשובים בקיבוץ. יאיר למד בשלוש הכיתות הראשונות אשר בבית הספר היסודי בקיבוץ, ובשעה שאביו יצא בשליחות הסוכנות היהודית לאנגליה, נסע עם ההורים ולמד בלונדון בכיתות ד'-ו'. למד את שפת הארץ והמסע בכלל הרחיב את אופקיו. אחרי שנות געגועים מצד יאיר אל ביתו וקבוצתו, אל נופו וכפרו, שבה המשפחה הביתה ויאיר נכנס לכיתה ז' אשר במוסד החינוכי התיכון "רמות חפר" וסיים את לימודיו התיכוניים בו. למד גם קורסים

חקלאיים, כי מילדותו נמשך אל חיק הטבע.

בעודו בנעוריו גילה עצמאות מחשבתית רבה והתנגדות לכל כפייה. מאס במילים נבובות ומרד במוסכמות. התעניין בשאלות אדם וחברה, אהב שירה ונמשך אל פעולות מרתקות כטיולים, סיורים, מבצעים, צבא, לחימה, מטוסים וסוגי לחימה אחרים ולכן קרא הרבה במקצועות אלה. התעניין בספורט (כדורעף) וכן צייר, פיסל, השתתף במשחק דרמטי, רקד ושר במקלה.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

באוגוסט 1961 גוייס לצה"ל והתנדב לחיל הצנחנים. אל הפיקוד לא שאף ולא רצה בו כי זה לא היה לפי רוחו. התגאה באימונים המפרכים של יחידתו, ברוח האחוזה של בנים אוהבי שלום. בא במגע עם הצומח אשר חיבב וגם עם החי אשר אהב, ובמיוחד את הציפורים. היה סמל המחלקה בחטיבת המילואים. כאשר נקרא אליה בתקופת הכוננות אשר לפני מלחמת ששת הימים, ניתח את המצב ללא כל אשליות, ודעתו היתה כי אין מנוס מהכרעה צבאית ואין טעם להתהלך אלא בראש זקוף ובכבוד. בשקט הכין את מחלקתו, והיה לסמל להם בהיותו ראשון בכל משימה וברוצו קדימה.

ביום פרוץ הקרבות נערכה החטיבה לצניחה בסיני, אך כאשר בוטלה התכנית והחטיבה עלתה לירושלימה, נפל בקרב שנערך בבית הספר לשוטרים בשיך ג'ראח, ביום כ"ז באייר תשכ"ז 6.6.1967, הוא היום השני לקרבות, כשפגז מרגמות התפוצץ לידו.

הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים. ספר יצא לזכרו (בעריכת אביו) הנושא את שמו והוא מכיל מעזבונו. בחוברת "53 מהם" לזכר חללי הקיבוץ הארצי שנפלו במלחמת ששת הימים הוקדש עמוד לזכרו. גם בספר "מאירות גברו" של מפקדת הצנחנים הובאה ביוגרפיה שלו ותיאור הקרב האחרון. בכרך ד' של "גילי אש", ילקוט עזבונו של הבנים שנפלו במערכות ישראל, הובא מעזבונו.

יָאִיר גּוֹלְדְּבֶרְגֶּר

א

28.5.1967

שלום !

כמה צינית נראית לי הפתיחה המקובלת הזאת... ובכל זאת כולנו מוסיפים לקוות, — אם בי לי אישית נראה שאין כבר דרך אחרת מלבד זו שאנו פונים אליה כעת. בכל אופן, אני רוצה שתדעו: יקרה מה שיקרה, אנחנו משוכנעים שהפעם אין ברירה ולדחות את הקץ אין טעם. ולכן אין בנו שום הרגשת מרירות או יאוש, כי את המעשה אין לבטל הפעם.

מה טומן העתיד? איש אינו יכול לדעת וחבל לבזבז זמן בניחושים; לכן לא ארחיב את הכתיבה בנושא זה, ומי יודע איך ישתנה הכל עד שמכתבי זה יגיע אליכם. בקווה שהכל יסתיים תוך כמה ימים ונוכל כולנו לחזור לעיסוקינו הרגילים האפורים. בכל אופן, נעים לראות את התגובה הכללית כאז לכל מה שמביאה לנו שעת-מבחן זו, ואני מאמין שגם אם יידרשו קרבנות גדולים יותר — נדע להקריבם.

כל טוב ולהראות !

באהבה,

ג

16.1967

שלום, יקרה !

קשה לי להחליט מה לכתוב לך בשעה כזו, ולכן אעלה על הגיד כל מה שעולה על לבי. אנחנו מתכוננים לצאת בקרוב וזו ההזדמנות האחרונה לאמר לך את מה שאני רוצה. אין לך מושג כמה אני סבך וכמה קל לי יותר, עכשיו אחרי שהייתי בבית — אתך.

אינני יכול לנסות אפילו להסביר כמה מעודד ההבר. תנסי לתאר לעצמך, אם תוכלי. אני חוזר ואומר לעצמי: איזה צירוף נפלא של מזל (ואולי ראיית-הגולד?) דחף אותי לנסוע הביתה. אחרי השבועות שבהם לא נפגשנו כמעט. בכל אופן, עד שנחזור — יהיה כוח נוסף שידחוף אותי (מלבד רגלי) וזו הידיעה שבבית מחכה לי מישהו אוהבת.

ואני שולח לך את כל הרגשות שאפשר לדחוס בגלויה כזו. אחשוב עליך כל ערב בשעה 9.00, ואני רוצה שגם את תעשי כן — וכך יהיה בינינו קשר.

באהבה,

ד

16.1967

רב שלומות !

הזמן קצר ולכן הדברים לא יהיו מסוגגנים.

אנחנו זזים כנראה בקרוב, ולזמן מה לא אוכל לשלוח יותר מכתבים אליכם. בכל אופן, תדעו, שאנו מקווים כי הכל ייגמר מהר ונוכל להתראות בתנאים אחרים מאשר אלה שבהם נפגשנו שלוש. חבל שהגענו לכך, אבל מוטב עכשיו מאשר בעוד חודש, ומה שנעשה עכשיו (ובזה אני כולל גם אתכם) יקבע את גורלנו לעתיד.

בכל אופן, אני יוצא בלב יותר שקט מאשר קודם, אחרי שראיתי שבבית הכל מסודר ושקט.

אני מוכרח לסיים עכשיו. אני שולח לכם את כל התקווה והאהבה שישנה, ומקווה שכולנו נגמור את כל זה בריאים ושלמים. הימים הבאים יהיו קשים, אבל יוקל לי אם אדע שאתם שקטים ושלווים (עד כמה שאפשר) — ואני יודע שזה כך.

שלום !

ב

31.5.1967

שלום רב !

כפי שאתם רואים, הכל בסדר לעת עתה, למרות שהמתח גבוה למדי. לכל מהדורת-חדשות מתאספים הכל סביב הטרגיזסטור ומקווים לשמוע משהו חדש שיבהיר את המצב. כולנו מקווים שהעניין ייגמר בטוב, אבל מוכנים גם לאפשרות הגרועה, — ורק לא להישאר במקום ולא לעשות כלום; זה הדבר הגרוע ביותר שיכול להיות בצבא. אני מבקש שתשלחו לי מכתבים, „ביתנו“, עתונים אחרים וחבילות; לפי הכלל: ככל שתרבו — מוטב ! אני מקווה להתראות בקרוב. ואל תדאגו יותר מדי. הרושם הוא שהכל יהיה בסדר.

